

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **GEOTRADING GROUP s.r.o.**, se sídlem Sokolovská 979/209, Praha 9, zastoupen Mgr. Jaroslavem Čapkem, advokátem se sídlem Komenského 241/35, Hradec Králové, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2021, č. j. 5 Ad 15/2018 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 30. 5. 2018, č. j. 42000/006597/18/020/SP, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení (dále jen „PSSZ“) ze dne 30. 4. 2018, č. j. 42213-008/8011/06. 11. 2017-03581/433-Ryp-3. Tímto rozhodnutím PSSZ zrušila ke dni 27. 4. 2018 podle § 20a odst. 6 písm. a) zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 589/1992 Sb.“), povolení placení dlužného pojistného a penále ve splátkách vydané plátcí pojistného rozhodnutím PSSZ ze dne 8. 11. 2017, č. j. 42213-008/8011/06. 11. 2017-03581/433-Ryp-2.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 24. 5. 2021, č. j. 5 Ad 15/2018 - 32.

[3] Městský soud konstatoval, že žalobce toliko prokázal, že plnil splátkový kalendář, tedy že platil dlužné pojistné a penále, k nimž byl splátkový kalendář stanoven rozhodnutím PSSZ ze dne 8. 11. 2017. Aby byl žalobce uchráněn od zrušení povolení splátek, musel ovšem vedle splátkového kalendáře současně (kumulativně) řádně platit běžné pojistné. Žalobce ani v řízení správním ani v řízení před soudem neprokázal, že by běžné pojistné splatné v měsících listopad 2017 a leden až březen 2018 po povolení splátek dlužného pojistného a penále platil. Městský soud tak uzavřel, že skutkový důvod, o němž správní orgány rozhodnutí obou stupňů opřely, je podřaditelný pod § 20a odst. 6 písm. a) zákona č. 589/1992 Sb., a proto plně ob stojí.

[4] Městský soud dále uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí obou stupňů jsou obsaženy relevantní úvahy, zda správní orgán přistoupí ke zrušení povolení splátek. Správní orgány poukázaly na dvě okolnosti, které ospravedlňují zrušení povolení splátek. Prvně se jedná o poukaz na to, že běžné pojistné nebylo placeno v měsících listopad 2017 a leden až březen 2018. Nebylo tedy placeno ve více obdobích a nejednalo se tak o jednorázové zanedbání povinnosti žalobce. Za druhé správní orgány poukázaly na to, že žalobce předtím, než bylo přikročeno ke zrušení povolení splátek, byl upozorněn na neplnění svých povinností a vyzván k jejich dodatečnému splnění, tedy dostal příležitost k nápravě závadného stavu, avšak nijak nereagoval (jednalo se o přípis PSSZ žalobci ze dne 27. 3. 2018).

[5] Ohledně žalobní námitky, že žalovaná neuvádí příčiny ani důsledky špatné platební morálky žalobce, městský soud konstatoval, že takovéto skutečnosti zákon neukládá žalované při aplikaci § 20a odst. 6 písm. a) zákona č. 589/1992 Sb. zjišťovat, tím méně uvádět.

III.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[7] Stěžovatel namítal, že z pokladní složenky, kterou přiložil, je patrné, že Česká národní banka od něj přijala ve prospěch účtu 21012-7924011/0710 platbu ve výši 2.205 Kč s výslovným uvedením, že jde o platbu na sociální zabezpečení. Uvedení částky 2.205 Kč pak signalizuje, že šlo o platbu běžného pojistného. Pokud platí, že splátky na běžné pojistné se připisují na účet plátce pojistného zpětně, pak úhrada částky 2.205 Kč v měsíci prosinci 2017 je úhradou pojistného za měsíc listopad 2017. Městský soud v bodě 2 svého rozsudku uvedl, že správní orgány obou stupňů dovodily, že stěžovatel neuhradil běžné pojistné za měsíc listopad 2017. Ze správního spisu však vyplývá, že běžné pojistné za listopad 2017 bylo stěžovatelem uhrazeno. Městský soud proto měl rozhodnutí správních orgánů zrušit a věc vrátit správnímu orgánu prvního stupně, který měl učiněné platby nechat znovu přepočítat a případně vydat nové rozhodnutí ve věci.

[8] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i jemu předcházející správní rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV.

pokračování

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla pouze to, že nadále trvá na svém vyjádření k žalobě ze dne 13. 8. 2018. Z uvedených důvodů proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4, větě za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Rozhodnutí krajského (městského) soudu je tedy přezkoumáváno v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60).

[13] Podle § 20a odst. 6 písm. a) zákona č. 589/1992 Sb. platí, že *„okresní správa sociálního zabezpečení může zrušit povolení o placení dlužného pojistného a penále ve splátkách, jestliže plátce pojistného nezaplatí včas nebo ve správné výši některou splátku dluhu nebo pojistné splatné v období po splatnosti první splátky dluhu.“*

[14] Podle § 9 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. platí, že *„zaměstnavatel odvádí pojistné za jednotlivé kalendářní měsíce. Pojistné za kalendářní měsíc je splatné od 1. do 20. dne následujícího kalendářního měsíce. Pojistné se odvádí na účet příslušné okresní správy sociálního zabezpečení.“*

[15] Z rozhodnutí PSSZ ze dne 30. 4. 2018 i žalobou napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že důvodem pro zrušení povolení placení dlužného pojistného a penále ve splátkách (rozhodnutí PSSZ ze dne 8. 11. 2017) byla skutečnost, že stěžovatel nezaplatil

běžné pojistné splatné v měsíci listopadu 2017 (pojistné před splatností první splátky dluhu) a dále pojistné splatné v lednu 2018, únoru 2018 a březnu 2018 (pojistné po splatnosti první splátky dluhu). Na tuto skutečnost byl stěžovatel upozorněn přípisem PSSZ ze dne 27. 3. 2018, který mu byl doručen dne 4. 4. 2018. V tomto upozornění byl stěžovatel zároveň informován o možnosti zrušení splátkového kalendáře na základě nedodržení jeho podmínek. Na toto upozornění stěžovatel nijak nereagoval a dlužné pojistné nedoplatil. Z agregovaného přehledu založeného ve správním spisu navíc vyplývá, že stěžovatel nezaplatil ani běžné pojistné splatné v měsíci dubnu a květnu 2018. Z uvedeného je zřejmé, že byly naplněny podmínky pro zrušení povolení placení dlužného pojistného a penále ve splátkách ve smyslu § 20a odst. 6 písm. a) zákona č. 589/1992 Sb., neboť stěžovatel nezaplatil pojistné splatné v období po splatnosti první plátky dluhu (tj. po 27. 12. 2017).

[16] Pokud jde o argumentaci stěžovatele, že dne 27. 12. 2017 zaplatil běžné pojistné za měsíc listopad 2017, tato je pro posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí irelevantní. Stěžovatel pomíjí, že důvodem pro zrušení předmětného povolení byla skutečnost, že opakovaně nezaplatil běžné pojistné splatné v období po splatnosti první splátky dluhu, tj. po 27. 12. 2017. Jednalo se tedy o nezaplacené pojistné za měsíc prosinec 2017 (splatné v lednu 2018), za měsíc leden 2018 (splatné v únoru 2018), za měsíc únor 2018 (splatné v březnu 2018) a za měsíc březen 2018 (splatné v dubnu 2018). Nezaplacení pojistného za uvedená období stěžovatel přitom nijak nerozporoval. Skutečnost, že stěžovatel zaplatil (po lhůtě splatnosti) běžné pojistné za měsíc listopad 2017, tedy nemůže zpochybnit zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Pro úplnost Nejvyšší správní soud doplňuje, že ob stojí i tvrzení správních orgánů a městského soudu, že stěžovatel nezaplatil běžné pojistné splatné v měsíci listopadu 2017 (nikoliv za měsíc listopad 2017, jak chybně uvádí stěžovatel v kasační stížnosti). Pokladní složenka ČNB předložená stěžovatelem dokládá pouze to, že stěžovatel dne 27. 12. 2017 uhradil částku 2.205 Kč na sociální pojištění za měsíc listopad 2017, které bylo splatné v prosinci 2017. Stěžovatel tedy evidentně nerozlišuje mezi pojmy „pojistné splatné v měsíci“ a „pojistné za měsíc“. Pokud tedy městský soud v napadeném rozsudku zmiňuje nezaplacené běžné pojistné splatné v měsíci listopadu 2017, zjevně jde o pojistné za měsíc říjen 2017.

[17] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[18] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2022

pokračování

7 Ads 213/2021 - 23

David Hipšr
předseda senátu